

Heč a č k y.

(Z *Nového Hrozenkova.*)

Hečačky jsou krátké popěvky žňové, jež prozpěvují žnice po celý čas žní. „Hečať sa začne po karlovskéj púti (15. srpna) a hečí sa až do Václava, a to edem (jen) na vrchoch.“ Nápěv hečaček se nese tempem „tardissime“, jen při některých jako „Vím já zahrádku trněnú“ (Suš. 524) a „Ztratiła sem kasánečku“ noty krátké velmi spěšně, jako přesmykem se pronášejí, ale konec všech hečaček vždy velmi se prodlužuje. Táhlé tyto zvuky líbezných hlasů ženských zaznívají s vrchu v doliny jako zpěv z nadpozemských říší a působí v mysl posluchače cizince kouzlem nevýslovným.

Hečačky jsou jako náhradou za obyčejný při práci hovor, jsou tedy nejvíce obsahu prostičkého, často pouhá improvisace. Co si žnice při práci právě myslí, to sobě a jiným poví hečačkou. Tu stěžuje si, že práce neubývá, že málo pracovníc a těší se, že brzy přijdou jiné na pomoc, tu dovolává se laskavosti hospodářovy, aby přinesl něco na posilněnou, tu opět jsouc unavena přivolává poledne nebo večer anebo škádlí žnice na vzájem všelikými „novinkami.“

Jako jinde „hojakání“, tak i hečení na Valašsku děje se často se dvou proti sobě strmících vrchů. Než se pracovati začne, některá dobrá zpěvačka zaheleká silným hlasem „ichuchú“; když pak se s druhého vrchu týmž výkřikem ozvali, dají se na obou vrších do vzájemného hečení jedny druhým střídavě odpovídajíce i všelijak se škádlíce.

Všecky hečačky zpívají se na osmero nápěvů, z nichž jeden jest ve sbírce Sušilově na str. 524 („Vím já zahrádku trněnú“) tuto pak následuje sedm ostatních.